

selv kriterier og grænseværdier som grundlag for dette skøn.

For visse projekter inden for følgende hovedgrupper er VVM frivillig (bilag II):

- landbrug,
- udvindingsindustri-bearbejdning af metaller,
- glasindustri,
- kemisk industri,
- levnedsmiddelindustri,
- tekstil-, læder-, træ- og papirindustri,
- gummiindustri,
- infrastrukturprojekter,
- andre projekter (herunder feriebyer og -hoteller), og
- ændring af obligatoriske projekter (under visse forudsætninger).

Direktivet indeholder en række bestemmelser om proceduren i forbindelse med projektdokumentation. Det hedder således, at proceduren skal være »passende« (art. 2, stk. 2). Deri ligger visse muligheder for at graduere undersøgelse omfang under hensyntagen til karakteren af de konkrete projekter.

VVM kan indgå i medlemsstaternes gældende procedurer for projektdokumentation (art. 2, stk. 2). De faste holdepunkter er:

- a. Medlemsstaterne fastlægger hvilke myndigheder, der har til opgave at administrere direktivets regler (art. 1, stk. 3) (kompetent myndighed).
- b. den kompetente myndighed fastlægger hvilke oplysninger, der skal afgives af bygherren i forbindelse med godkendelsesproceduren og tidspunktet herfor (art. 5, stk. 1).
- c. Bygherren er forpligtet til at afgive de oplysninger, som det med rimelighed kan forventes på baggrund af bl.a. den nuværende viden (art. 5, stk. 1). Direktivet opstiller nogle minimumskrav til oplysningernes omfang (art. 5, stk. 2) (se endvidere Råds- og Kommissionserklæringen til art. 5, stk. 1) og pålægger myndighederne en pligt til at stille oplysninger til rådighed for bygherren (art. 5, stk. 3).
- d. Alle implicerede myndigheder skal have mulighed for at udtale sig (art. 6, stk. 1).
- e. Offentlighedsbestemmelserne består i (art. 6, stk. 2):
 - at ansøgning samt indsamlede oplysninger gøres offentligt tilgængelige,
 - at de berørte dele af offentligheden får lejlighed til at udtale sig, inden projekter påbegyndes.
- f. Eventuelt berørte medlemsstater orienteres med henblik på nødvendige høringer.

g. Indholdet af truffne beslutninger og det relevante beslutningsmateriale stilles til rådighed for den berørte offentlighed.

Det foreslås på den baggrund, at miljøministeren bliver den kompetente myndighed, der skal drage omsorg for direktivets overholdelse på land. Miljøbeskyttelseslovens § 63 a indeholder i dag en del af den nødvendige hjemmel til gennemførelse af reglerne, men giver ikke hjemmel til at opfylde direktivets krav om vurderinger af et anlægs landskabelige, økologiske og visuelle konsekvenser. *Det foreslås* derfor, at ophæve bestemmelsen i miljøbeskyttelsesloven, og at lands- og regionlovene ændres, således at den fornødne hjemmel samles i disse love.

Det foreslås, at VVM-proceduren for anlæg på land knyttes til regionplanlægningen, således at den fornødne tilladelse opnås ved godkendelse af regionplanretningslinier, der omfatter det pågældende anlæg. Regionplanmyndigheden bliver herved den kompetente myndighed, der fastsætter hvilke undersøgelser og oplysninger, der er nødvendige for, at en miljømæssig vurdering kan foretages, og som foretager disse vurderinger.

Det bliver regionplanernes opgave at danne en overordnet ramme for den øvrige myndighedsbehandling af de pågældende anlæg, såvel efter planlovene som efter øvrig lovgivning, herunder de nødvendige tilladelser efter miljøbeskyttelseslovens kap. 5. I overensstemmelse med hidtidige regler forudsættes det, at regionplangodkendelse og dermed VVM-tilladelse foreligger forud for andre afgørelser.

Ved at knytte VVM-proceduren til regionplanlægningen, vil direktivets krav om offentlighed blive opfyldt, idet de eksisterende regler i lands- og regionplanlovene giver såvel andre myndigheder som borgere lejlighed til at udtale sig, inden der vedtages regionplanretningslinier.

Såfremt der i forbindelse med et anlæg, der kræver VVM-procedure, bliver tale om at udstede et konkret landsplandirektiv efter lands- og regionplanlovens § 4, stk. 2, vil offentlighedens inddragelse ske efter de for denne bestemmelse forudsatte procedurer.

Landsplandirektiver af denne karakter giver mulighed for at fritage regionplanmyndigheden for at udarbejde regionplantillæg inden der disponeres efter direktivet.

Sådanne landsplandirektiver bliver typisk – selv om de er hastende – forhandlet med såvel amtsråd som kommunalbestyrelse.

Parallelt med høringen vil der indgå en inddragelse af offentligheden.